

DESCOBREIX L'ENIGMA.
PROTEGEIX LA
TEVA VIDA.

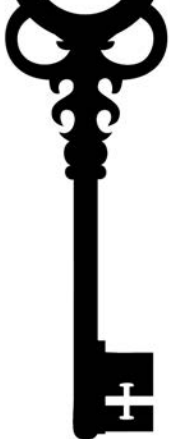
KEVIN SANDS

BLACK THORN

KEVIN SANDS

BLACK THORN

A large, ornate black key graphic that serves as the letter 'O' in the word 'THORN'. The key is oriented vertically, with its head at the top and its bit at the bottom. The head of the key is highly decorative, featuring a circular loop with intricate scrollwork. The shaft of the key is straight and tapers slightly towards the bit. The bit itself is a simple, rectangular shape with a small cross-like detail in the center.

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Blackthorn Key*

© 2015, Kevin Sands

© de la traducció: 2016, Glòria Roset Arissó

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

Disseny de coberta: Mr. Christiano Menezes / Retina 78

Primera edició: novembre del 2016

La primera edició en llengua anglesa va ser publicada el 2015
als Estats Units per ALADDIN (un segell de Simon & Schuster
Children's Publishing Division).

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació
de l'autor. Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una
coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Infillibres

ISBN: 978-84-16520-03-9

Dipòsit legal: B. 20.213-2016

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español
de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

—CONSTRUÏM UN CANÓ? —VAIG PROPOSAR.

En Tom ni tan sols m'escoltava. Estava profundament concentrat, amb la llengua entre les dents, preparant-se per entrar en combat amb l'enorme ós dissecat que custodiava l'aparador dret de la botiga del meu mestre. En Tom es va treure la camisolina de lli i la va llançar per l'aire amb un gest heroic que la va enviar volant fins a l'altra punta de la botiga, per sobre les lluentos copes d'antimoni arrencades damunt del mostrador que hi havia al costat de la llar de foc. I, tot seguit, de la prestatgeria de roure que tenia al costat, va agafar la tapa de ceràmica d'un pot d'apotecari —l'eliminaberrugues de Blackthorn, segons posava a l'etiqueta— i el va brandar en posició defensiva com si fos un escut de ceràmica en miniatura, mentre amb la mà dreta esgrimia amenaçadorament el corró de pastar.

En Tom Bailey, fill del flequer William, encarnava el soldat més intrèpid i més fals que jo havia vist mai. I tot i que només era dos mesos més gran que jo, em passava ben bé un pam i mig i era fornit com un ferrer; bé, de fet, una mica més grassonet que un ferrer per obra dels pastissos que contínuament rampinyava a son pare. Dins la seguretat de la botiga del meu mestre, lluny dels horrors de la batalla, com la mort, el dolor o fins i tot una petita esbroncada, el valor d'en Tom no tenia rival.

En Tom va mirar de fit a fit el gran ós inanimat. El terra de fusta va cruixir mentre en Tom s'apropava a les afilades urpes de l'ós. Va apartar l'armariet de les antiguitats fent dringar les balances de bronze i va alçar el corró de pastar a tall de salutació. La bèstia inanimada va respondre amb un rugit mut, amenaçant en Tom de mort amb els seus mortífers ullals. O si més no, amenaçant amb una bona estona d'avorrimment dedicada a enllustrar-los.

Em vaig asseure al mostrador del fons de la botiga, amb les cames penjant, fent repicar els talons de fusta contra el cedre delicadament esculpit. Jo era molt pacient. De vegades ho havia de ser, amb en Tom, perquè el cap li anava com volia.

—Que potser us penseu que em podeu robar les meves ovelles, senyor Ós? —va remugar—. Doncs us declaro la guerra sense quarter!

De sobte es va aturar, brandant el corró a mig aire com si estigués a punt de fer una estocada. Quasi podia sentir el soroll dels engranatges d'un rellotge entre les seves orelles.

—Ei, un moment... Què...? —es va girar i em va dirigir una mirada de sorpresa—. Què has dit?

—Que construïm un canó —li vaig dir.

—I què vol dir això?

—Doncs ni més ni menys el que et penses que vol dir. Que construïm un canó. Tu i jo. Ja ho saps —vaig dir, fent el gest d'obrir amb les mans—. Bum!

En Tom va arrugar el front.

—No ho podem pas fer, això.

—I per què no?

—Doncs perquè la gent no es pot dedicar a construir canons així com així, Christopher —em va respondre com si

estigués dient a un nen petit i curt de gambals que el foc no es menja.

—Però així és com es fan, els canons —vaig replicar—. La gent els compra. O és que potser et penses que Déu envia els canons directes des del cel per Quaresma?

—Ja saps què vull dir...

Vaig encreuar els braços.

—No entenc per què no estàs il·lusionat amb la idea.

—Potser és perquè tu mai no ets el cap de turc de les teves maquinacions...

—Maquinacions? Jo no en faig pas, de maquinacions.

—M'he passat tota la nit vomitant la poció «per a la força» que t'havies inventat —va remugar en Tom.

És cert que aquell dia se li veien unes bosses una mica fosques sota els ulls.

—Ah, sí. Ho sento —vaig fer, amb una ganyota—. Em penso que hi vaig posar una mica massa de cargol negre. Em sembla que n'hi hauria hagut de posar menys.

—Em penso que del que n'hauria calgut menys era de Tom.

—No siguis criatura! —vaig objectar—. De tota manera et va bé vomitar. T'ajuda a equilibrar els humors corporals.

—Doncs a mi m'agraden els meus humors tal com són —va replicar.

—Sí, però aquest cop tinc una recepta —vaig afegir, agafant el pergamí que havia deixat recolzat contra les balances de monedes que hi havia sobre el mostrador, i agitant-lo davant seu—. I és del mestre Benedict.

—Com pot ser que existeixi una recepta per fer canons?

—No és per a tot el canó. Només per a la pólvora.

En Tom es va quedar en silenci. Va donar una ullada als

pots que tenia al seu voltant com si entre els centenars de pocions, herbes i pólvores que atapeïen la botiga hi hagués un remei que pogués ajudar-lo a sortir d'aquell compromís.

—Però això és il·legal.

—Saber una recepta no és il·legal —vaig dir.

—Però preparar-la, sí.

Això era veritat. Només els mestres —i d'entre ells només els qui tenien carta reial— estaven autoritzats a elaborar la pólvora. I jo no era ni de lluny cap dels dos casos.

—I a més avui Lord Ashcombe és pels carrers de la ciutat —va afegir en Tom.

Això sí que em va deixar mut.

—L'has vist?

En Tom va assentir.

—A Cheapside, després de la missa. Anava acompanyat de dos guàrdies reials.

—I quina cara feia?

—De malvat.

—De malvat...

Era exactament el que m'havia imaginat. Lord Richard Ashcombe, baró de Chillingham, era un general lleial al rei Carles i el lloctinent de Sa Majestat a Londres. Era a la ciutat buscant un escamot d'assassins. Durant els darrers quatre mesos, cinc homes havien estat assassinats a casa seva. Tots ells havien estat lligats, torturats, esventrats i abandonats fins a morir dessagnats.

Tres de les víctimes eren apotecaris, un detall que havia fet que a les nits jo no pogués deixar de veure assassins amagats entre les ombres. Ningú no sabia què era exactament el que els assassins buscaven, però el fet d'haver enviat Lord Ashcombe a buscar-los volia dir que el rei estava seriosament decidit

a aturar-los. Lord Ashcombe era famós per desfer-se dels homes hostils a la Corona, cosa que solia fer posant els seus caps a la picota i exhibint-los en públic a la plaça.

Però tampoc no ens calia anar amb tant de compte.

—Lord Ashcombe no vindrà fins aquí —vaig dir, tant per a mi mateix com per a en Tom—. No hem matat pas ningú, nosaltres. I no és gaire probable que el lloctinent de Sa Majestat vingui justament aquí a buscar un supositori, no creus?

—I el teu mestre, què? —va preguntar en Tom.

—Ell tampoc no en necessita cap, de supositori.

En Tom va fer una ganyota de disgust.

—El que vull dir és si se suposa que ha de venir aviat. No falta gaire per l'hora de sopar —va afegir, amb un deix de malenconia en pronunciar la paraula *sopar*.

—El mestre Benedict acaba de comprar la darrera edició de *L'herbari complet* de Culpeper —vaig dir—. És al cafè amb el Hugh. Tardaran segles a tornar.

En Tom va estrènyer el seu escut de ceràmica contra el pit.

—És una mala idea.

Vaig baixar del mostrador d'un bot amb un gran somriure.

* * *

Qualsevol que vulgui ser apotecari ha de tenir ben clara una cosa: la recepta ho és tot.

I no és precisament el mateix que fer un pastís. Les pions, cremes, ungüents i pólvores que preparava el mestre Benedict amb el meu ajut exigien un toc increïblement delicat. Una culleradeta de menys de salnitre, o una culleradeta en excés de llavors d'anís, i el teu nou remei genial per a la

hidropesia es podia tallar i acabar convertit en una pasteta verdosa totalment inservible.

Però les noves receptes no queien pas del cel. S'havien de descobrir. I això podia requerir setmanes, mesos i fins i tot anys de feina. I a més costaven una fortuna: ingredients, aparells, carbó per alimentar la llar de foc, gel per refredar els banys... Però a més podia ser molt perillós: focs rogents, metalls fosos, elixirs que desprenien una flaire ensucrada però que et podien rosegar l'estómac per dins, tintures que feien cara de ser innòcues com l'aigua però que desprenien emanacions invisibles i letals... Amb cada nou experiment t'hi jugaves la vida. Així que una fórmula que funcionés era millor que l'or.

Sempre que la poguessis llegir, és clar.

↓M08→

111007171013221609221122131525262422132310160
922112213152526141001132624040924112213151425
261422070415132608100725132611261314261122132
21523221326052213

En Tom es va gratar la galta.

—Em pensava que hi hauria més paraules i coses...

—És que està escrita en un codi secret.

En Tom va sospirar.

—I per què sempre estan escrites en codi?

—Doncs perquè molts apotecaris farien el que fos per tal de robar-te els secrets. Quan jo tingui la meva pròpia botiga —vaig dir, tot orgullós—, ho escriuré tot en codi. I així ningú no em podrà pispar les receptes.

—No les voldrà ningú, les teves receptes. Tret dels emmetzinadors, em penso.

—T'he dit que ho sentia.

—Doncs aquesta potser està en codi —va dir en Tom— perquè el mestre Benedict no vol que ningú la llegeixi. I quan dic ningú, vull dir tu.

—Però si cada setmana m'ensenya noves claus per xifrar textos!

—I te l'ha ensenyat, aquesta?

—Estic segur que tenia pensat fer-ho...

—Christopher...

—L'he aconseguit desxifrar! Mira —vaig dir, assenyalant la notació $\downarrow M08 \rightarrow$ —. És una clau de substitució. Cada dues xifres corresponen a una lletra. I aquesta clau et diu com les has de codificar. Comença pel 08 i substitueix-lo per la lletra M. I després compta cap endavant. De manera que el 08 correspon a la M, el 09 a la N, i així successivament. Com això —vaig afegir, ensenyant-li la taula d'equivalències que m'havia fet.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
22	23	24	25	26	01	02	03	04	05	06	07	08
N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
09	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

En Tom va mirar de primer la clau i després la sèrie de números al capdamunt del full.

—Així que si substitueixes els números per les lletres corresponents...

—...aconsegueixes llegir el missatge —vaig concloure, mentre donava la volta al pergamí per ensenyar-li la traducció que havia escrit al darrere amb tinta.

Pólvora

*Una part de carbó. Una part de sofre. Cinc parts de salnitre.
Moldre per separat. Barrejar.*

I això va ser el que vam fer. Ens vam instal·lar a la taula gran d'exposició, lluny de la llar de foc, a instàncies de l'assenyat suggeriment d'en Tom que la pólvora i les flames no eren bons amics. En Tom va treure les llancetes i les culleres de sagnar de la taula, va agafar les mans de morter i els morters de la vitrina que hi havia al costat de l'ós i jo vaig baixar els pots d'ingredients de les prestatgeries.

Vaig moldre el carbó i l'aire es va omplir d'uns nuvolets de sutge que es van barrejar amb l'olor intensa de les arrels i les fulles de les plantes medicinals que penjaven de les bigues. Per la seva banda, mentre vigilava de reüll amb inquietud la porta d'entrada per si veia el mestre, en Tom es va encarregar de triturar els grans cristal·litzats de salnitre, que més aviat semblaven cristalls de sal normal i corrent. El sofre estava en forma de polsim grogós, de manera que mentre en Tom barrejava els ingredients, jo vaig anar a buscar a la rebotiga un tros de tub d'estany soldat per un extrem i, amb un clau, vaig examplar el forat que tenia per la banda tancada i hi vaig fer passar un tros de cordill trenat de color cendra.

En Tom va arquejar les celles.

—El mestre Benedict té metxa d'encendre, aquí?

—La fem servir per encendre coses des de lluny —vaig respondre.

—No sé si ho saps —va replicar en Tom—, però les coses que cal encendre des de lluny probablement no s'haurien d'encendre de cap manera.

Un cop feta, la barreja va quedar com una mena de polsim negre d'aspecte totalment inofensiu. En Tom la va introduir a l'extrem obert del tub d'estany mentre jo l'aguantava de cap per amunt. Un rajolí es va escolar pel costat escampant tot de granets de carbó per terra. Amb un tros de cotó vaig compactar la pólvora dins del tub.

—I què hi podem posar per fer de bala? —va preguntar en Tom.

El mestre Benedict no tenia res a la botiga que encaixés dins el tub. L'única cosa que vaig trobar va ser un grapat de boletes de plom que feiem servir d'encenalls per preparar els remeis. Van rodolar tub avall i es van encastar sobre el tap de cotó del fons amb un espetec sord i esmorteït.

Ara ens calia trobar un objectiu, i ho havíem de fer ja. Havíem tardat molta més estona de la que m'havia imaginat que necessitaríem per preparar-ho tot, i malgrat que havia assegurat a en Tom que el mestre no tornaria, el fet era que les seves anades i vingudes no eren gaire previsibles.

—No el podem pas disparar a fora —va comentar en Tom.

Tenia tota la raó. De segur que els veïns no veurien amb bons ulls una salva de balins creuant els seus salons. I per molt temptador que resultés com a objectiu el castor dissecat que hi havia a la lleixa de la xemeneia, encara resultava menys probable que al mestre Benedict li agradés que ens dediquéssim a lliurar batalles contra els animals que decoraven la seva botiga.

—Què et sembla això? —vaig dir. Penjat del sostre, al costat de la llar de foc, hi havia una cassola de ferro colat—. Podríem disparar-hi al cul.

En Tom va apartar les copes d'antimoni de l'altra taula

per deixar prou espai perquè hi cabés la cassola. Vaig agafar el canó i me'l vaig faltar contra la panxa per mantenir-lo ben ferm. En Tom va estripar un bocí de pergamí de la recepta que acabàvem de desxifrar i el va apropar al foc per encendre'l. I tot seguit amb la flama va encendre la metxa del canó i una pluja d'espurnes va sortir xiulant cap al tub com una vespa en flames. En Tom es va esmunyir rere el mostrador i va treure el nas per sobre.

—Mira! —vaig dir.

L'explosió quasi em va arrencar les orelles. Vaig veure una flamarada i després un núvol de fum, i llavors el tub va fer un sotrac cap enrere com un bou enfurismat i em va clavar una bona cossa just entre les cames.